

Viață în puterea învierii

Capitolele 11 și 12 din evanghelia după Ioan ne arată în ce direcție diferită se îndreptau gândurile Domnului față de cele din inima omului. Gândurile Lui referitoare la *suferință* și *fericire* erau foarte diferite de gândurile omului firesc.

Capitolul 11 începe cu o scenă a suferinței umane. Familia din Betania (Marta, Maria și Lazăr) era lovită de boală. Sănătatea nu mai este. În loc de mulțumire auzim de întristare și plângere, deoarece suferința a pătruns aici. Dar El, care avea cea mai mare și cea mai plină de dragoste afecțiune decât toți ceilalți, este cel mai liniștit dintre toți, căci El purta cu Sine perspectiva învierii, care Îl făcea să privească dincolo de camera de boală, de moarte și de mormânt.

Când Isus a auzit că Lazăr era bolnav, El a rămas două zile mai mult în locul unde era. Dar când această boală s-a sfârșit cu moartea, El pornește în călătorie în perspectiva deplină, luminoasă a învierii. Și aceasta face călătoria Lui să fie hotărâtă și nederanjată. Și pe când Se apropia de locul întristării, hotărârea Lui este la fel de tare. El răspunde mereu la sentimentele pline de durere ale sufletului Martei din acel loc unde cunoașterea unei puteri dincolo de cea a morții Îl făcea să se odihnească în toată liniștea. Și cu toate că El trebuia să meargă mai departe, nu Se grăbea. Căci la sosirea Mariei El era încă în același loc unde Marta L-a întâlnit. La timpul potrivit va veni ocazia care va justifica această liniște a inimii Sale și această aparentă întârziere.

Așa stăteau lucrurile aici cu Isus. Drumul Lui era un drum deosebit, pe care numai El a mers. Când omul era îngenușat de durere la gândul morții, El a fost înălțat în strălucirea soarelui învierii.

Deși conștiența învierii dădea gândurilor lui Isus această comportare deosebită, I-a lăsat totuși inima vie pentru îngrijorările altora. Pentru că El nu era *indiferent*, ci *înălțat* deasupra circumstanțelor. La fel este întotdeauna și calea credinței. Isus plânge alături de Maria și de cei din jurul ei. Întregul Său suflet era în strălucirea soarelui acelor regiuni fără de moarte, care se aflau departe de mormântul din Betania; dar el [sufletul Lui] putea vizita valea lacrimilor și putea plânge acolo cu cei care plângeau.

Acum, când omul a fost înălțat pe pământ în așteptarea a ceva bun și măreț, sufletul lui Isus era plin de sfânta siguranță că moartea îi așteaptă pe toți aici, oricât de promițătoare sau de plăcută ar fi situația de moment. Tocmai acum era conștient că onoarea și prosperitatea nu pot fi sperate decât în alte regiuni mai înalte. Capitolul al doisprezecelea ne arată acest lucru.

După ce oamenii au auzit de învierea lui Lazăr, mulți au venit din Betania la Ierusalim și L-au aclamat imediat ca Împărat al lui Israel. Ei voiau să urce cu Domnul Isus la Sărbătoarea Corturilor și să devanseze epoca de glorie, plasându-L în onorurile și bucuriile Împărăției. Grecii își iau și ei locul alături de Israel într-un astfel de ceas. Ei se adresează lui Filip. E ca și cum, așa cum se prevestește în Zaharia 8, ei apucă poala aceluia care este iudeu: ei voiau să-L

vadă pe Isus și să se închine Lui. Dar, în mijlocul tuturor, Isus Însuși stă singuratic. El știe că pământul nu este locul potrivit pentru toate aceste sărbători și pentru a ține o zi sfântă. În timp ce gândurile lor sunt umplute de o împărăție cu onorurile și bucuriile sale aferente, gândurile Lui se învârt în jurul morții Sale: „Adevărat, adevărat, vă spun: dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur” (Ioan. 12,24).

Aceasta era drumul deosebit al duhului lui Isus. *Învierea era totul pentru Isus*. Ea era mângâierea Sa în îngrijorările vieții (Ioan 11) și subiectul Său în mijlocul așteptărilor și promisiunilor lumii (Ioan 12). Ea a dat sufletului Său strălucirea liniștită a soarelui, atunci când nori întunecați și grei se așterneau peste Betania; I-a liniștit inima și I-a îndepărtat gândurile, atunci când strălucirea orbitoare a unui sărbători lumina drumul de acolo spre Ierusalim.

Gândul la înviere era înaintea duhului Său în mijlocul durerii și al bucuriei din jur. Ea era totul pentru El. L-a făcut un exemplu desăvârșit al aceluia frumos principiu al Duhului lui Dumnezeu, conform căruia „cei care plâng, [vor fi] ca și cum n-ar plânge” și „cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura” (1 Corinteni 7.30).

Dacă am cunoaște ceva mai mult din acest fel de gândire! Dacă am putea trăi totuși ceva mai mult din sublimul de peste circumstanțele și dificultățile vieții!

Fie ca credința și nădejdea Evangheliei, prin lucrarea Duhului care locuiește în noi să modeleze fericirea și perspectiva inimilor noastre!